

Kathedralskole. Jeg kan ikke sige Andet, end at det er en glædelig Overraskelse at se et Forslag fra den høitærede Kultusministers Side, der vidner om en vis Økonomi, som minder en lille Smule om, hvorledes Private bære sig ad, naar de skulle bygge. De Summer, der her foreslaaes — den ene paa 123,000 Kr., den anden paa 63,000 og den tredje paa 48,000 Kroner — ere jo dog Tal, som selv jevnt borgerlige Meinesser, der give sig af med at bygge Skoler, kunne sætte sig ind i og forstaa. — Den sidste Del af Loven handler jo om de Erstatningskrav, som Villighed taler for, at der kan gøres gjældende fra den nuværende private Anstalt. Det er jo et temmelig indviklet Forhold, saa jeg skal ikke her ved 1ste Behandling fordybe mig i Enkelthederne deri. Jeg tror imidlertid, at det i dette Thing i hvert Fald vil vinde Bifald, at man ikke, idet Staten skrider til at overtage Døvsstummeundervisningen og derved altsaa slaar en privat Industri, om jeg tør bruge dette Udtryk, ihjel, lader den Slægt, der hidtil har sat saa Meget ind paa denne Sag, lide væsentligt Tab derved. Det vil jo virke i høieste Grad nedtrykkende paa det private Initiativ i Fremtiden her i Landet, hvor det private Initiativ jo overhovedet ikke er meget stærkt udviklet, hvor man jo nok kan sige, at Noget af det, vi savne allermost her hjemme, er den Virksomheds og Driftigheds Aand i det private Liv, som gjør, at private Virksomheder kunne voxe og trives. Jeg tror, det vilde ikke virke fremmende herpaa, om Staten vilde tage med for haard Haand derpaa. Dermed skal jeg naturligvis ikke sige, om de Krav, som Kommissionen har stillet, men som Ministeriet jo tilbøielig allerede har nedsat noget, fuldt ud kunne kaldes berettigede; det maa naturligvis blive Gjenstand for Underjøgelse fra Udvalgets Side. Jeg har med disse Bemærkninger kun villet anbefale denne Sag til Thingets Velvillie. Jeg haaber, at den vil faae en venlig Behandling her fra Thingets Side, som den ved tidligere Leiligheder stadig har faaet. Det har altid været et Søerkjende for Folkethinget, at hvor det gjælder virkelig humane, menneskefjærlige Formaal, der staaer det ikke tilbage.

Dinesen: De Bemærkninger, der faldt fra den ærede sidste Taler, give mig ikke Anledning til at sige Meget. Jeg mener dog, der er et Par Tilsvær, som jeg ikke bør holde tilbage. For det Første tror jeg, at det ærede Medlem i sin Omtale af Personer vist gjorde sig skyldig i en Forveksling, naar han talte om den Mand, som havde sat saa Meget ind paa denne Sag, men nu

ikke var i Stand til at fortsætte. Det er noget aldeles Uvæsentligt, men den Mand er død for lang Tid siden. Naar det ærede Medlem derefter talte om det førgelig store Antal, der var af abnorme Børn i vort Land, og reiste Spørgsmaal om, hvorledes det forholder sig med denne Kjendsgjerning, saa antager jeg, det er et Spørgsmaal, som det har ligget idenfor den nedsatte Kommissions Virksomhed at undersøge, hvad Opvindingen er til, at der er saa mange abnorme Børn, Blinde, Døvsstumme, Landsvage o. s. v. Kommissionen har formentlig kun havt at undersøge, hvor mange der er, og hvorledes de befindes sig, og stille Forslag om at hjælpe dem paa den bedst mulige Maade. Nu foreligger Resultatet her for de Døvsstummes Bedkommende; det vil ses af Betænkningen, at Arbejdet fortsættes, og der vil senere komme til at foreligge et tilsvarende Resultat for de Landsvages Bedkommende. Jeg er enig med det ærede Medlem i Alt, hvad han sagde med Hensyn til vor Pligt til at sørge for disse Samfundets Ulykkelige, og jeg tror ogsaa, han har Ret i at udtale, at vort Land allerede for Tiden staaer ganske høit i Sammenligning med andre Lande i den Maade, hvorpaa det tager sig af disse; men det vil ses af, hvad her foreslaas, at vi kunne gøre det bedre endnu. Og naar saa er, at vi tage os af alle disse, tror jeg ikke, det kan være et Udtryk for, at vort Land er et Land, der fortrinnsvis beskæftiger sig med Syge og Svage. Jeg tror meget snarere, det kan siges at være et Udtryk for, at vi her i Landet ere funde nok til at tage os af dem, som ikke ere funde. Søvrigt deler jeg det ærede Medlems Betragtninger. Hvad de Bemærkninger angaar, som han gjorde, mere direkte rettede paa det foreliggende Forslag, og da navnlig hans Indvendinger mod den foreslaaede § 2, som han ikke fandt ganske hensigtsvarende, men som han fandt forskjellige Bemærkninger at gøre imod, saa er det ærede Medlem egentlig i Overensstemmelse med Kommissionen. Kommissionen betragtede slet ikke det her foreslaaede som Nr. 1. Den betragtede det som heldigt, om der ogsaa for disse aandsvage Døvsstummes Bedkommende blev oprettet en selvstændig Anstalt, hvor de kunde være under de mere heldige Vilkaar, som det ærede Medlem omtalte: Friere Veliggenhed, Nærhed ved gode Strandbade, fuld selvstændig Virken i alle Henseender; det vilde utvivlsomt være at foretrække. Men henset paa Forholdene, saaledes som de ere, og navnlig henset paa Forholdene, saaledes som de ere for disse stakkels Børn for Tiden, have vi ment, at